Analize și opinii

Cum ar fi arătat România astăzi dacă ar fi fost pus în practică punctul 8 al Proclamației?

Acum 2 minute 1 Vizualizari 15 Timp de citire

„Eram fix la 180 de grade. Am fi avut școli pe bune, industrie pe bune, afaceri pe bune, guvern pe bune, servicii pe bune, practic nu am mai fi fost o țară de impostori cu diplome contrafăcute si funcții de conducere plătite nesimțit de bine, impostori de care să le fie frică celor care au fost educați să fie cinstiți și corecți în viață.

Mă uit îm jur si mă îngrozesc. De la o generație la alta, sunt tot mai mulți care îmbrățișează impostura și „unsul" factorilor decizionali ca să nu îi doară capul si să le fie bine.

Din ce în ce mai puțini care se împotrivesc".

Demonstrația din Piața Universității 1990 a susținut Proclamația de la Timișoara.

Autor: Adriana Vitan Balint

„Populația orașului Timișoara a fost inițiatoarea Revoluției române. Între 16 și 20 decembrie 1989, ea a purtat, de una singură, un inversunat război cu unul dintre cele mai puternice și mai odioase sisteme represive din

lume. A fost o încleștare cumplită pe care noi, timișorenii, o cunoaștem la adevăratele ei proporții.

Securitatea, Miliția, Armata și trupele zeloase de activiști ai partidului. Toate metodele și mijloacele de reprimare s-au dovedit însă neputincioase în fața dorinței de libertate a timișorenilor și hotărârii lor de a învinge. Nici arestările, nici molestările, nici chiar asasinatele în masă nu i-au putut opri. Fiecare glonț tras a adus pe baricadele Revoluției alți o sută de luptători. Și am învins.

În 20 decembrie 1989, Timișoara a intrat definitiv în stăpânirea populației, transformându-se într-un oraș liber, în marea închisoare care devenise, în acele zile, România.

Din acea zi, întreaga activitate din oraș a fost condusă, de la tribuna din Piața Operei, de Frontul Democrat Român, exponent în acel moment al Revoluției de la Timișoara.

În acea zi, armata a fraternizat cu demonstranții, hotărând să apere împreună cu ei victoria obținută. În 21 decembrie, în Piața Operei, peste o sută de mii de glasuri scandau: „Suntem gata să murim!" O serie de fapte întâmplate în România îndeosebi după 28 ianuarie 1990, vin în contradicție cu idealurile Revoluției de la Timișoara. Aceste idealuri nici nu au fost aduse la cunoștința opiniei publice românești de către mass-media centrală, decât parțial și confuz. În asemenea condiții, noi, participanții nemijlociți la toate evenimentele dintre 16 și 22 decembrie 1989, ne vedem nevoiți să explicăm întregii națiuni pentru ce au pornit timișorenii Revoluția, pentru ce au luptat și mulți și-au jertfit viața, pentru ce suntem în continuare hotărâți să luptăm cu orice preț și împotriva oricui, până la victoria deplină.

1. Revoluţia de la Timişoara a fost încă din primele ei ore, nu doar anticeauşistă ci şi categoric anticomunistă. În toate zilele Revoluţiei s-a scandat, de sute de ori: „Jos comunismul!". În consens cu aspiraţia sutelor de milioane de oameni din Estul Europei, am cerut şi noi abolirea imediată a acestui sistem social totalitar şi falimentar. Idealul Revoluţiei noastre a fost şi a rămas reîntoarcerea la valorile autentice ale democraţiei şi civilizaţie euro□pene.
2. La Revoluţia de la Timişoara au participat toate categoriile sociale. Pe străzile Timişoarei au căzut, seceraţi de gloanţe, unul lângă altul, muncitori, intelectuali, funcţionari, studenţi, elevi, copii şi chiar locuitori ai satelor, veniţi în sprijinul Revoluţiei. Suntem categoric împotriva tehnicii, tipic comuniste, de dominaţie prin învrăjbirea claselor şi categoriilor sociale. Pe temeiul ideologiei "luptei de clasă" s-au urcat la putere bolşevicii în 1917, pe acelaşi temei, nomenclatura comunistă română a instigat după 1944 o clasă socială împotrivă alteia, a dezbinat societatea pentru a o supune mai uşor terorii. Avertizăm împotriva pericolului repetării acestei triste istorii şi chemăm muncitorii, intelectualii, studenţii, ţăranii şi toate categoriile sociale la un dialog civilizat şi constructiv, pentru a reface neîntârziat unitatea din timpul Revoluţiei. Trebuie plecat de la realitatea că toate aceste categorii sociale au fost oprimate în regimul comunist şi nici una nu doreşte astăzi răul celorlalte.

3. La Revoluţia de la Timişoara au luat parte oameni din toate categoriile de vârstă. Chiar dacă tineretul a fost preponderent, este drept să recunoaştem că oameni de toate vârstele s-au bătut cu aceeaşi dârzenie

membri ai altor grupări etnice care de secole conlocuiesc în oraşul nostru paşnic, în bună înţelegere. Timişoara este un oraş românesc şi european, în care na□ţionalităţile au refuzat şi refuză naţionalismul. Invităm pe toţi şovinii din România, indiferent că sunt români, maghiari sau germani, să vină la Timişoara, la un curs de reeducare în spiritul toleranţei şi al respectului reciproc, singurele principii care vor domni în viitoarea Casă a Europei.

5. Încă în data de 16 decembrie, din primele ore ale Revoluţiei, una dintre lozincile cele mai des scandate a fost: „Vrem alegeri libere!" Ideea pluralismului a fost şi a rămas una dintre cele mai scumpe timişorenilor. Suntem convinşi că fără partide politice puternice nu poate exista o democraţie autentică, de tip european. Cu excepţia celor extremiste, de stânga sau de dreapta, toate partidele au drept la existenţă în cetatea Timişoarei. În oraşul nostru nu au fost atacate şi devastate sediile partidelor politice, nici unul dintre membrii acestora nu a fost ameninţat, insultat sau calomniat. Membrii partidelor politice sunt concetăţenii noştri, sunt colegii noştri de muncă, sunt prietenii noştri care au opinii politice. Democraţia europeană înseamnă libera exprimare a opiniilor politice, dialogul civilizat între exponenţii lor şi competiţia loială pentru cucerirea adeziunii politice şi, implicit, a puterii de stat. Am fi acceptat în sistemul democraţiei româneşti şi Partidul Comunist Român, dacă el nu ar fi fost compromis total şi definitiv de către nomenclatura sa, degenerând în fascism roşu. În ţările est europene în care partidele comuniste şi-au păstrat minima decenţă, societatea le contestă în principiu, dar le tolerează în fapt. La noi, partidul comunist a ajuns însă până la genocid, şi prin aceasta s-a autoexclus din societate. Nu-l vom tolera nici în principiu, nici în fapt, indiferent sub ce denumire ar încerca să renască.

6. După patru decenii de educaţie şi propagandă exclusiv comunistă, există în conştiinţa tuturor românilor prejudecăţi aparţinând acestei ideologii. Existenţa lor nu este o vină pentru purtător. Manipularea lor, însă, de către grupuri interesate în renaşterea comunismului şi reinstaurarea lui la putere este un act contrarevoluţionar. Pe lista de lozinci, multiplicată la xerox şi împărţită în 28 ianuarie, demonstranţilor din Piaţa Banu Manta din Bucureşti, se aflau şi slogane vechi de 45 de ani. Identificarea, de pildă, a partidelor "istorice" cu partide vânzătoare de ţară este un astfel de slogan şi constituie o calomnie. Dimpotrivă, activiştii comunişti de acum 45 de ani, dintre care unii au şi astăzi funcţii importante în conducerea ţării, se fac vinovaţi de trădarea României şi aservirea ei URSS-ului. Ei sunt cei care scandau atunci: „Stalin şi poporul rus, libertate ne-au adus!" şi nu membrii partidelor "istorice". Aceştia din urmă s-au opus transformării României într-un satelit al Moscovei şi unii au plătit cu viaţa această îndrăzneală. Se impune redactarea de urgenţă a unei scurte, dar corecte, istorii a perioadei 1944-1950 şi difuzarea ei în tiraje de masă.

7. Timişoara a pornit Revoluţia împotriva întregului regim comunist şi întregii sale nomenclaturi şi nicidecum pentru a servi ca prilej de ascensiune politică a unui grup de dizidenţi anticeauşişti din interiorul PCR-ului. Prezenţa acestora în fruntea ţării face moartea eroilor din Timişoara zadarnică. I-am fi acceptat poate în urma cu zece ani, dacă la Congresul al XII-lea al partidului s-ar fi alăturat lui Constantin Pârvulescu şi ar fi răsturnat clanul dictatorial. Dar n-au făcut-o, deşi aveau şi prilejul, şi funcţii importante, care le acordau

prerogative. Dimpotrivă, unii chiar au ascultat de ordinul dictatorului de a-l huli pe dizident. Laşitatea lor din 1979 ne-a costat încă zece ani de dictatură, cei mai grei din toată perioada, plus un genocid dureros.

de Securitate. Prezenţa lor în viaţa politică a ţării este principala sursă a tensiunilor şi suspiciunilor care frământă astăzi societatea românească. Până la sta□bilizarea situaţiei şi reconcilierea naţională, absenţa lor din viaţa publică este absolut necesa□ră. Cerem, de asemenea, ca în legea electorală să se treacă un paragraf special care să in□terzică foştilor activişti comunişti, candidatura la funcţia de preşedinte al ţării. Preşedintele României trebuie să fie unul dintre simbolurile despărţirii noastre de comunism. A fi fost membru de partid nu este o vină. Ştim cu toţii în ce măsură era condiţionată viaţa individului, de la realizarea profesională până la primirea unei locuinţe, de carnetul roşu şi ce consecinţe grave atrăgea predarea lui. Activiştii au fost însă acei oameni care şi-au abandonat profesiile pentru a sluji partidul comunist şi a beneficia de privilegiile deosebite oferite de acesta. Un om care a făcut o asemenea alegere nu prezintă garanţiile morale pe care trebuie să le ofere un Preşedinte. Propunem reducerea prerogativelor acestei funcţii, după modelul multor ţări civilizate ale lumii. Astfel, pentru demnitatea de Preşedinte al României ar putea candida şi personalităţi marcante ale vieţii culturale şi ştiinţifice, fără o experienţă politică deosebită. Tot în acest context, propunem ca prima legislatură să fie de numai doi ani, timp necesar întăririi instituţiilor democratice şi clarificării poziţiei ideologice a fiecăruia dintre multele partide apărute. De-abia atunci am putea face o alegere în cunoştinţă de cauză, cu cărţile pe faţă.

9. Timişoara nu a făcut revoluţie pentru salarii mai mari sau pentru avantaje materiale. Pentru acestea era suficientă o grevă. Suntem toţi nemulţumiţi de sistemul de salarizare, există şi în Timişoara categorii de muncitori care lucrează în condiţii extrem de grele şi sunt prost plătiţi (vezi, de pildă, cazul celor ce muncesc în turnătorii sau în industria detergenţilor), şi, totuşi, nici un colectiv nu a făcut grevă pentru mărirea lefurilor şi nu şi-a trimis delegaţi să trateze cu guvernul revendicări materiale exclusive. Majoritatea timişorenilor ştiu ceea ce toţi economiştii se străduie în aceste zile să aducă ţării la cunoştinţă: mărirea în acest moment a salariilor ar declanşa automat inflaţia, aşa cum s-a întâmplat în unele state est europene. Iar inflaţia odată pornită, sunt necesari ani de eforturi pentru a o stopa. Numai creşterea producţiei, deci a cantităţii de marfă aflată pe piaţa va permite, în paralel, creşterea generală a nivelului de salarizare. În plus, pentru bugetul sărac al României, prioritare trebuie să fie acum cheltuielile destinate restabilizării unui nivel minim de civilizaţie. Se impun, de pildă, investiţii urgente în domeniul asistenţei medicale şi salubrităţii.

10. Deşi militäm pentru reeuropenizarea României, nu dorim copierea sistemelor capitaliste occidentale, care îşi au neajunsurile şi inechităţile lor. Suntem însă categoric în favoarea ideii de iniţiativă particulară. Fundamentul economic al totalitarismului a fost atotputernicia proprietăţii de stat. Nu vom avea niciodată pluralism politic fără pluralism economic. S-au găsit însă şi voci care, în spirit comunist, să asimileze iniţiativa privată cu “exploatarea” şi pericolul catastrofei de a apare oameni bogaţi. Se speculează în acest sens invidia leneşului şi teama de muncă a fostului privilegiat din întreprinderile comuniste. Dovada că timişorenii nu se tem de privatizare este faptul că mai multe întreprinderi şi-au anunţat deja intenţia de a se transforma în Societăţi anonime pe acţiuni. Pentru ca aceste acţiuni să fie totuşi cumpărate pe bani curaţi, ar trebui înfiinţate în fiecare oraş comisii de inventariere a averilor foştilor privilegiaţi ai puterii, corupţiei şi

penuriei. De asemenea, acţiunile unei întreprinderi se cuvin oferite spre cumpărare în primul rând lucrătorilor ei. Considerăm constructivă ideea, mai radicală, a privatizării prin împroprietărirea tuturor

prosperitate. Dacă cei leneşi şi-ar pierde şansa, nu s-ar putea totuşi plânge de discriminare.

11. Timişoara este hotărâtă să ia în serios şi să se folosească de principiul descentralizării economice şi administrative. S-a şi propus experimentarea în judeţul Timiş a unui model de economie de piaţă, pornind de la capacităţile sale puternice şi de la competenţa specialişti□lor de care dispune. Pentru atragerea mai uşoară şi mai rapidă a capitalului străin, îndeosebi sub forma de tehnologie şi materii prime speciale, şi pentru crearea de societăţi mixte, cerem şi pe această cale înfiinţarea la Timişoara a unei filiale a Băncii de Comerţ Exterior. O parte din câştigurile în valută ale părţii române din aceste societăţi mixte va intra în salariile muncitorilor, într-un procent ce va fi negociat, de la caz la caz, cu liderii sindicali. Plata unei părţi din salariu în valută va asigura o bună cointeresare materială a muncitorilor. În plus, paşapoartele nu vor mai fi carnete bune doar de ţinut în sertar. O altă consecinţă pozitivă ar fi scăderea cursului valutar la bursa liberă, ceea ce ar atrage după sine creşterea imediată a nivelului de trai.
12. După căderea dictaturii au fost invitaţi în ţară toţi românii plecaţi în exil, pentru a pune umărul la reconstrucţia României. Unii s-au întors, alţii şi-au anunţat intenţia de o face. Din păcate, instigaţi de forţe obscure, s-au găsit şi oameni care să hulească pe exilaţii reîntorşi, să-i califice trădători, să-i întrebe tendenţios ce au mâncat în ultimii zece ani. Este o atitudine care nu ne face cinste. În disperarea care ne-a stăpânit în ultimii patruzeci de ani, poate că nu a fost român căruia să nu-i fie trecut prin minte, măcar o dată, să scape de mizerie luând calea exilului. Mulţi dintre românii aflaţi astăzi departe de ţară au plecat după persecuţii politice şi chiar după ani grei de închisoare. Ar fi ruşinos din partea noastră să-i hulim şi noi cu vorbele activiştilor comunişti de odinioară. Exilul românesc înseamnă sute de profesori eminenţi care predau la cele mai mari universităţi din lume, mii de specialişti preţuiţi la cele mai puternice firme occidentale, zeci de mii de muncitori calificaţi în tehnologiile cele mai avansate. Să fim mândri de ei şi să transformăm răul în bine, făcând din trista şi dureroasa diasporă românească o forţă înnoitoare pentru România. Timişoara îi aşteaptă cu dragoste pe toţi exilaţii români. Sunt compatrioţii noştri şi, azi mai mult ca niciodată, avem nevoie de competenta lor, de europenismul gândirii lor şi chiar de sprijinul lor material. De asemenea, cultura română va fi întreagă numai după ce se reintegrează în ea cultura din exil.
13. Nu suntem de acord cu stabilirea zilei de 22 decembrie ca zi naţională a României. În felul acesta se eternizează persoana dictatorului, de fiecare dată sărbătorindu-se un număr de ani de la căderea lui. În majoritatea ţărilor care şi-au legat ziua naţională de o revoluţie, ziua aleasă este cea a declanşării revoluţionare, fiind astfel glorificat curajul poporului român de a se ridica la luptă. Un singur exemplu: ziua naţională a Franţei este 14 iulie, ziua când, în 1789, a început Marea Revoluţie franceză prin dărâmarea Bastiliei. În consecinţă, cerem instituirea zilei de 16 decembrie ca zi naţională a României. Astfel, copiii, nepoţii şi strănepoţii noştri vor celebra curajul poporului de a înfrunta opresiunea, şi nu căderea unui tiran nemernic. Cu excepţia ziarului România Liberă, presa, radioul şi televiziunea din Bucureşti. Evenimentele comentate ca revoluţionare sunt numai cele din 21-22 decembrie. Ne închinăm cu pietate în faţa eroilor bucureşteni, ca şi în faţa eroilor din Lugoj, Sibiu, Braşov, Târgu Mureş, Cluj, Arad, Reşiţa şi din toate celelalte oraşe care au avut nevoie de martiri pentru a cuceri libertatea. Ne doare şi ne revoltă însă politica

centrală de minimalizare a Revoluţiei noastre, evident şi prin efortul de diminuare a numărului morţilor. Noi am fost pe străzile Timişoarei în zilele Revoluţiei şi ştim că numărul lor este mai mare decât cel anunţat

Această Proclamaţie s-a născut din necesitatea de aduce la cunoştinţa naţiunii române ade□văratele idealuri ale Revoluţiei de la Timişoara. A fost o revoluţie făcută de popor şi numai de el, fără amestecul activiştilor şi securiştilor. A fost o revoluţie autentică şi nu o lovitură de stat. A fost categoric anticomunistă şi nu doar anticeauşistă. La Timisoara nu s-a murit pentru ca activişti comunişti din rândurile doi şi trei să treacă în frunte şi unul din participanţii la genocid să fie numit de către aceştia ministru de interne. Nu s-a murit pentru ca dezbinarea socială şi naţională, cultul personalităţii, cenzura mass-mediei, dezinformarea, ameninţările telefonice şi scrise şi toate celelalte metode comuniste de constrângere să fie practicate în văzul lumii, în timp ce nouă ni se cere pasivitate în numele stabilităţii sociale. Această Proclamaţie se adresează în primul rând celor care au primit revoluţia cadou şi se miră de ce suntem nemulţumiţi, de vreme ce dictatura a căzut, s-au abrogat o serie de legi proaste şi a mai apărut şi câte ceva în prăvălii. Acum ştiu de ce suntem nemulţumiţi: nu acesta a fost idealul Revoluţiei de la Timisoara. Noi, autorii acestei Proclamaţii, participanţi la evenimentele dintre16 şi 22 decembrie 198, nu considerăm Revoluția încheiată. O vom continua pașnic, dar ferm. După ce am înfruntat și am învins, fără ajutorul nimănui, unul dintre cele mai puternice sisteme represive din lume, nimeni și nimic nu ne mai poate intimida.

Timișoara, 11 martie 1990”

PROCLAMAȚIA DE LA TIMIȘOARA

Între 16 și 20 decembrie 1989, ne-am opus de unii singuri, cu înverșunat, uneia dintre cele mai puternice și mai odioase forțe represive din lume. A fost o înfruntare cumplită, pe care numai noi, timișorenii, o cunoaștem la adevăratele ei proporții. De-o parte populația neînarmată, de cealaltă Securitatea, Miliția, Armata și trupele zeloase de activiști ai partidului. Toate metodele și mijloacele de reprimare s-au dovedit însă neputincioase în fața dorinței de libertate a timișorenilor și hotărârii lor de a învinge. Nici arestările, nici molestările, nici chiar asasinatele în masă nu i-au putut opri. Fiecare glonț tras a adus pe baricadele Revoluției alți o sută de luptători. Și am învins. În 20 decembrie 1989, Timișoara a intrat definitiv în stăpânirea populației, transformându-se într-un oraș liber în marea închisoare care devenise în acele zile [redacted] România. Întreaga activitate a orașului a fost condusă de la Tribuna din Piața Operei, de către Frontul Democrat Român, exponent în acel moment al [redacted] Revoluției timișorene. În aceeași zi, armata a fraternizat cu demonstranții; hotărârea sa de a opri represiunea a însemnat victoria definitivă. În 21 decembrie, în Piața Operei, peste o sută de mii de glasuri scandau: „Suntem gata să murim!"

O serie de fapte, întâmplate în România, îndeosebi după 28 ianuarie 1990, vin în contradicție cu idealurile Revoluției timișorene. Toate idealurile ei nici n-au fost aduse la cunoștința opiniei publice românești, de către mijloacele mass-media centrale, decât parțial și confuz. În asemenea condiții, noi, participanții nemijlociți la toate evenimentele dintre 16 și 22 decembrie, ne vedem nevoiți să explicăm întregii națiuni pentru ce au pornit timișorenii revoluția, pentru ce au luptat și mulți și-au jertfit viața, pentru ce vrem în continuare hotărâți să luptăm, cu orice preț și împotriva oricui, până la victoria deplină.

Despre autor